

SLOVENSKI NAROD.

izhaja vsak dan zvečer, izraža nedelje in praznike, ter velja po posti prejemati za avstro-ogrsko dožeto za vse leta 25 K., za poletna 13 K., za četrta leta 8 K. 50 h., za jedem mesecu 2 K. 30 h. Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leta 22 K., za poletna 11 K., za četrta leta 5 K. 50 h., za jedem mesecu 1 K. 90 h. Za pošiljanje na dom računa se za vse leta 2 K. — Za tuje dežele toliko več, kolikor znača poština. — Posamezne številke po 10 h. Na narodbo brez istodobne vpošiljatve naročnine se ne ozira. — Za oznanila plačuje se od štiristopne peti-vrste po 12 h, če se oznanilo jedenkrat tiska, po 10 h če se dvakrat, in po 8 h, če se trikrat ali večkrat tiska. — Dopisni naj se izvole frankovati. — Rokopisi se ne vratajo. — Uredništvo in upravljanje je na Kongresnem trgu št. 12. Upravnštvo naj se izvole pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. vse administrativne stvari. — Vhod v uredništvo je iz Vegove ulice št. 2, vhod v upravnštvo pa s Kongresnega trga št. 12.

„Slovenski Narod“ telefon št. 34. — „Národná Tiskarna“ telefon št. 85.

Vabilo na naročbo.

Slavno p. n. občinstvo uljudno vabilo na novo naročbo, stare gospode naročnike pa, katerim bo potekla koncem meseca naročnina, prosimo, da jo ob pravem času ponové, da pošiljanje ne preneha in da dobé vse številke.

SLOVENSKI NAROD
velja za ljubljanske naročnike brez pošiljanja na dom:

Vse leta . . . K 22 — | Četrta leta . . . K 5:50
Poletna . . . 11 — | En mesec . . . 1:90
Za pošiljanje na dom se računa za vse leta K 2:—.

S pošiljanjem po pošti velja:

Vse leta . . . K 25 — | Četrta leta . . . K 6:50
Poletna . . . 13 — | En mesec . . . 2:30
Naroča se lahko z vsakim dnevom, a hkrat se mora poslati tudi naročnina, drugače se ne oziramo na dotično naročilo.

List se ustavlja 10. dan po potekli naročnini brez ozira vsakemu, kdor ne vpošlje iste ob pravem času.

Upravnštvo „Slovenskega Naroda“.

Shod v Krškem.

(Konec.)

Toda stvar je tako težavna, in to vprašanje se ne da kar kratkim potom rešiti.

Jaz sem mnogo o tej zadavi premišljeval, ali ne morem trditi, da sem sredstvo našel za ugodno rešitev; to se pa tudi raznim veljavnim politikom in strokovnjakom in tudi vladu do danes še ni posrečilo.

Če premišljujem in raziskujem vzroke za propadanje našega obrtnika, moram priznati, da je v prvi vrsti kriva istemu pomanjkljivost našega obrtnega zakonodajstva, zlasti, ker je bila razglašena polna obrtna prostost, in se je s tem omogočila konkurenca velikega kapitala brez strokovne naobrazbe proti veščaku-obrtniku, ki pa je brez kapitala.

Treba bode omejiti zakonitim potem to konkurenco velikega kapitala proti obrtnikom, da si pomorejo iz neznosnega gospodarskega položaja.

Pečal se bodem i v bodoče s tem

velevažnim vprašanjem, kajti odpomoč je silno nujna, če hočemo rešiti malega trgovca in obrtnika in mu pomagati do boljše bodočnosti.

V tem pogledu mislim, da bode trgovstvu in obrtništvu treba priskočiti z naslednjimi sredstvi:

1.) država morala bode vsekako v prvi vrsti odločiti se za denarne podpore, in žrtve, kajti brez istih se mali obrtnik sam iz svoje moči ne more pogina rešiti, on mora sicer nepogojno podleči v boju z velikim kapitalom.

Snovati bode treba obrtniške zadruge, katere bodo z državno podporo mogle nabaviti surove pridelke in stroje in uspešno konkurenco pričeti zoper podjetja velikega kapitala, ki danes enako tekmovalje malega obrtnika, ki delata vse le z rokami in brez strojev, popolnoma izključujejo.

Osnovati bode dalje državnih skladis in tudi olajšave glede težko na srednjem stanu bremenečih davkov dovoliti ter davek na one vire in podjetja preložiti, ki ima velika podjetja in veliki kapital na razpolaganje.

Treba bode pa tudi, in to v prvi vrsti skrbeti za to, da se obrtnik in trgovec tudi za uspešno konkurenco tudi usposobi in treba jim bode preskrbeti boljše stanovske, to je strokovne naobrazbe.

V tem pogledu mislim, da je ravno za dolenske pokrajine največje važnosti, da se osnuje strokovna obrtna šola na zdravi podlagi in primerno urejena v enem dolenskih mest.

Glasno Vaše pritrjevanje mi je dokaz, da ste popolnoma istih mislj kakor jaz v tem obziru.

Ravno tako bode treba osnovati slovensko trgovsko šolo, katere prav krvavo potrebujemo, kajti trgovina ni tako lahko podjetje, kakor mislijo razni maziljeni poslovodje v raznih kmetskih konsumnih društvih, ki prodajajo razno špecerijsko blago, rute in modrce, ki kupujejo brez vsake strokovne naobrazbe tolike množine blaga, da ne vedo, ali jih bodo mogli kdaj razpečati ali ne.

Tudi trgovec mora, če hoče uspeti, dobiti temeljito naobrazbo, da ve, kako blago kupiti, kako hrani, in kako prodati, in glavno stvar, kako knjige voditi, kajti brez knjig trgovec ne more nikdar svojega stanja presoditi.

In tudi pri raznih naših »konsumih« so knjige, kakor se dan za dnem čuje, v takem stanju, kakor to drugače biti ne more, če neveščaki knjige in račune vodijo, kajti računske napake so pri najboljši volji doličnih funkcionarjev neizogibne.

Marsikatero teh konsumnih društev šlo bode v bližnjem času raken zvižgat, kajti kakor trgovec brez naobrazbe in brez skušnje dandanes obstati in se na površju obdržati ne zamore, tako mora tudi koosumno društvo, če je še tako dobro podprt, radi nesposobnosti vodstva z matematično gotovostjo na kant priti, in to nam vsakdanja zgodovina po raznih kronovinah naše širne države dokazuje.

Takrat pa, ko pride polom tudi v naših »konsumnih društvih«, takrat bode jok in stok in škripanje z zobmi in takrat bode zopet račun plačal naš ubogi narod, kije pomagal take »konsume« ustanovljati in pomagal klerikalizmu v boju zoper nezavisnega meščana, trgovca in obrtnika!

Želel bi le iz srca, da bi ta grenka skušnja bila odvrnjena od našega revnega naroda.

Dalje bode treba v obrambo trgovskega stanu delovanje »konsumov« omejiti zakonitim potom, ker s takimi podjetji, ki se poslužujejo nepoštenih konkurenčnih sredstev, pač noben trgovec uspešno tekmovali ne more.

V tem oziru bode zakon, ki ga vlada pripravlja, nameč: zakon proti nepošteni konkurenci, največjega pomena.

Pomagano bode tudi trgovcu in obrtniku, če se železnični tarifi znižajo, in če se zakon o kartelih z dne 7. aprila 1870 št. 47 d. g. poostri in umetno in nepotrebno dogovorno zvišanje cen raznih za vsakdanje življenje in za obrt potrebnih reči, rud, olja, sladkorja itd. onemogoči-

Taki karteli dan danes cene na škodo konsumentov poljubno zvišujejo, ne da bi se jim kak las radi tega skrivil.

Pa tudi našega malega obrtnika treba bode za slučaj onemoglosti in starosti preskrbeti, kajti žalostni časi, v katerih živimo, marsikateremu malemu obrtniku nikakor ne dopuščajo, da bi za stare svoje dni kak vinar na stran dejal in si prihral. Drage delavne sile in dragi življenje povzamejo ves njegov zasluzek in vesel mora biti, če ima dovelj denarja, da poplača v soboto svoje delavce in si more kaj blaga za izdelovanje omisliti.

Marsikateri delavec pomočnik je na boljem od mojstra reveža, ki se komaj vzdržuje in mora dolgove delati, ker ima premalo zasluzka.

Takih revežev obrtnikov imamo mnogo, in dolžnost države je, da skrbi za onemoglega in obolelega obrtnika-reveža in ustavnovi potrebne institucije zanje. Potezati se hočemo tudi v tem pogledu za naše male obrtnike.

Največjega pomena v narodno-gospodarskem obziru je tudi, da se doseže z Ogrsko poštena carinska in trgovska nagodba, da ne bodemo na milost in nemilost Ogrum izročeni, in se kolikor močne varuje koristi naše državne polovice.

Ogrska nas preplavlja s svojo živino in svojim žitom, ker 70% svojega izvoza nam pošilja, dočim naš izvoz industrijskih izdelkov na vse mogoče načine zadržuje in onemogočuje.

Tam dajejo za nova industrijska podjetja popolnoma brezplačno stavbišča, dovoljujejo mnogoletno davčno prostost in dovoljuje še posebne premje. Povrh tega dajejo olajšave pri železniških tarifih in sklepajo tajne dogovore, da se avstrijski izdelki na Ogrskem ne smejo za javne namene itd. kupovati.

Kaj nam torej pomaga taka nesrečna trgovska in carinska zveza, če je dobiček ves le na strani Madžarov? Če ne moremo torej doseči poštene konvencije in zlasti jednakomernega postopanja napram industrijskim podjetjem v naši in v onstran-

po dolini nekega pritoka reke Buflalo in preko planjav, ki obdajajo Newcastel. Značaj dežele je docela drugačen, ko se stopi v doline Natala. Severovzhodno ozemlje republike Oranje in južnovzhodno del Transvaala sta namreč prazna, le s travo porašena planjava, v kateri so farme redke. Iz Natala pa so nas vabila najlepša sadna drevesa, najrodovitnejša polja in najbogatejše farme. Toda celo dva dni smo morali ostati na pragu tega raja, ker nismo imeli dovoljenja korakati navzdol.

Ugibali smo, kdaj pač pride povelje, in marsikdo je že mislil, da se morda vendarle dožene poravnava, in da z lepo vo no končno vendarle ne bo nič.

Ali naposled je prišlo vendarle do povelje, in 13. oktobra opoldne je kolona Schielova prekoračila mejo ter po strmi, neizhodeni stezi marširala preko pobočja gorovja dol in dolino Natala do neke farme, ki je ležala ob vznožju gorovja sredi krasnega drevja. Spredaj je jezdil Schiel z grofom Zeppelinom, s svojim pobočnikom, stotnikom Weissom, ki se je bojeval že v zahodni Afriki in z ostalim štabom. Za njim pa so korakali v dolgi vrsti njegovi vojaki s topovi in s trénom.

Tako se je začela še danes nedokončana vojna v južni Afriki.

LISTEK.

Vojna v Južni Afriki.

Spisal Egon Mosche.

II.

Moj odhod na vojno.

Bil je veličasten prizor, ko smo se sešli 1. oktobra leta 1899. na neki trati pri johannesburških fortih. Krdelo nemških prostovoljev, katero je ustanovil in vodil oberstlajtant Schiel, se je zbral to, da se poslovi od Transvaala ter odide na mejo, katero je imelo čuvati.

Bilo nas je okoli 150 mož, vsi jezdci, stari in mladi ter iz najrazličnejših stanov: videti je bilo 17letne mladeniče, postavne može in celo stare ljudi do 60 let.

Četa je zasedla konje, zgrabila svoje puške ter se postavila v polkrog. Potem pa je nagovoril prostovoljev johannesburški nemški pastor. Še prej pa je zadonel iz vseh grl stari, a še vedno lepi koral:

„Eine feiste Burg ist unser Gott.“

Malokateremu izmed nas je ostalo oko suho, in marsikaka otožna misel se je porodila v nas, saj smo šli v negotovost, v nevarnost, proti sovražniku.

Zbrala se je velika množica gledalcev, bili so to večinoma nemški in holandski

prebivalci Johannesburga. Tu je bila marsikatera žena, otrok, nevesta; videli so, da odhaja mož, oziroma oče ali ženin, ne da bi vedeli, jeli se vrnejo še kdaj.

Po odpeti pesni je imel pastor govor, ki je segal vsem v srce; povdarjal je, da gremo proti nepravičnemu sovražniku, ter da hočemo ščititi deželo, katero smo si vili za svojo domovino, do zadnje kaplje krvi; rajše hočemo umreti, kakor dopustiti, da si jo osvoji sovražnik. In potem smo korakali počasi po johannesburških ulicah proti kolodvoru.

Bil je čuden slučaj, da je hitela baš onega dne velika množica izseljencev angleškega mišljenja preko meje Kaplandije, ko smo hiteli tudi mi k meji Natala, da čakamo ondi na povelje, kdaj naj prekoračimo mejo. Seveda ni manjkalo zaničljivih klicev ter vsklikov „pereat!“ in „fej!“ potnikom, večinoma židom, na vlaku izseljencev. Na kolodvoru je bila velika gnejča ljudi, in mnogi so nas gostili in nam dajali na pot različna darila. Tu je nekdo postavil par sodčkov piva, tam je delil nekdo smodke, in kdo drugi zopet je ponujal jedila, — skratka, bilo je vsega v izobilju, in vladala sta samo veselje in navdušenje.

Precej dolgo je trajalo, predno smo zasedli vlak, in še okoli pet ur smo moralci čakati, predno se je začel vlak premikati,

Od vseh strani so nam klicali pozdrave, zadele so domoljubne pesmi, in med mananjem z robci in s klobuki smo se peljali skozi johannesburški okraj zlatih poljan. Povsod so vihrale zastave, in kjer so stanovali Nemci, tam so bile razobešene poleg transvaalskih zastav tudi nemške barve.

Tako smo odšli na vojno. Naš cilj je bil Bothov prelaz na severovzhodni meji republike Oranje, nekako 30 kilometrov od Newcastla. Prelaz, ki je okoli 3000 metrov visok, smo dosegli še 9. oktobra. Od Standardtona do prelaza smo šli peš.

General de Kock je poveljeval četo, ki je bila sestavljena iz nemškega kora pod poveljstvom podpolkovnika Schiela, iz holandskih prostovoljev, katere sta vodila Lombard in de Witthamer in iz johannesburškega voja pod Ben-Viljoenom. Četa je imela razun tega seboj še dva hitro streljajoča topa sistema Maxim-Nordenfeldt po 7/8 centimetrov.

Ta dva topa sta bila zgodovinsko zanimiva, kajti ob svojem času ju je bil Cronje pri Doorkopu vzel Jamesonu, katerega je bil z vsem vojaštvom vred ujet. Naš namen je bil v dveh ločenih kolonah preko Bothovega in Mullerjevega prelaza prekoračiti mejo in dospeti v Newcastel.

Bothov prelaz leži kakor omenjeno — jako visoko. Z njega se nudi krasen razgled

Na 6. listek

ski državni polovici, potem je boljše, če nimamo trgovske in carinske zveze z Ogrsko.

Končno ne smemo pozabiti, da se bode treba protivi z vso odločnostjo, da bi se vinska klavzula v carinsko pogodbo z Italijo leta 1907 zopet sprejela, in bi se z isto naši, itak že na pol zatrti vinoreji zadal smrtni udarec.

Dobro poznajoč važnost železniških zvez za kulturni in gmotni napredok vsakega naroda in vsake dežele, podpiral bode tudi vse korake mereče na to, da se tudi po lepi dolenski od Novega mesta naprej podaljša železnica bodisi proti Hrvaski meji, kakor tudi na to delal, da se potem dalmatinska železnica od Knina zveže z Ogulinom, kar bode največjega pomena, če se Dalmacijo od Spleta kasneje zveže z Bosno pri Bugojnem.

Tako sodim o gospodarskih vprašanjih, katerih pa seveda ne morem vseh navajati, ker je to polje preobširno; navedel sem le najimenitnejše.

Končno naj še naglašam, da sem odločno za trajno in mirno ustavno delovanje državnega zbara, da sem prepričan, da moremo svojemu narodu le parlamentarnim potom pomagati, in da sem za to, da se jezikovno vprašanje čim preje zakonitim in ustavnim potom reši.

Z vso odločnostjo sem pa proti uveljavljenemu nemškemu državnemu jeziku, ker bi se z istim našemu jeziku vse v členu 19. osn. zakonov zajamčene pravice odvzele in bi se s tem ustava očvidno kršila, kar pa mi nikdar ne bomo pripustili.

Jaz hočem mirno v državnem zboru delati, državi za obstoj potrebna sredstva dovoliti, toda zahtevati hočem tudi brezobzirno in z vso eneržijo, da nam vlada da to, kar potrebujemo za kulturni in gmotni razvoj in napredek ter obstoj slovenskega naroda.

Nasproti vlasti hočem postopati z vso odločnostjo brez strahu in faz.

Jaz nimam ničesar pridobiti, ter sem neodvisen od vlade in lahko odkritoščeno in pogumno interese svojih volilcev zastopam, če me v parlament pošljo.

Pridobiti si hočem kot poslanec le eno: zaupanje od strani svojih volilcev in njihovo zadovoljnost.

Da se mi to posreči, v to pomozi Bog!

Položaj je danes tako resen, da ga naša država v ustavnem življenju še ni jednakega videla. Bode li mogoče parlamentarno življenje pričeti, ali ne, tega danes nikdo ne ve.

Kot zvest sin slovenske domovine dvigati hočem svoj glas v imenu svojih volilcev in upam, da ne bode moj glas ostal glas upijočega v puščavi.

Podpore in zaveznikov hočem iskat pri drugih slovanskih bratih, zavedajoč se resnice besedi: v zvezi je moč!

Jaz Vam ne morem nobenih uspehov obljuditi, kajti nisem šarlatan; jaz imam le resno voljo, neutrudljivo delati na korist dolenskemu meščanstvu, če mi isto izkaže najvišjo čast, in mi poveri svoj mandat.

Po krvi vezan sem kot Dolenc z Vami in čutim kot meščan z Vami.

Kar je v moji moči, storil budem za Vas, to Vam kot mož obljudujem in nič več.

Če Vam moj program ugaja, dobro; če pa ne, tudi prav, jaz se Vam ne usiljujem, in mi se ločimo kot prijatelji!

Če pa mislite, da bode moj protikandidat, gospod prošt dr. Elbert, katerega osebno visoko čisljam, vsled svojega visokega cerkvenega dostenjanstva kot mali škof novomeški, Vam več koristil in Vaše koristi vled svojih zvez z ministrskim predsednikom dr. Körberjem uspešneje zastopal, potem se odločite mirno zanj, brez vsacega ozira na mene.

Jaz nisem nič drugač, kakor skromen notar in nimam atributov škofove palice in mitre, jaz imam le pošteno slovensko srce in neupogljiv tilnik ter poguma dovolj, tudi gospodu dr. Körberju nasproti brez strahu povedati svoje mnenje in mu obrazložiti žalostno stanje našega naroda in meščanstva.

Zaključujem svoj govor ter kličem:

»Bog živi zavedno meščanstvo na Kranjskem!«

Ta govor g. kandidata notarja Ivana Plantana so volilci, dasi je trajal skoro celo uro, poslušali ves čas z največjim zanimanjem ter nato soglasno odobrili kandidaturo.

Državnozborske volitve.

Po krščanskem nauku v Trebnjem.
(Dopis).

Za dan 25. t. m. oglasili so trebanjski možje in kandidat za volilni naš okraj France Zupančič volilni shod v Trebnjem. To se je pri vseh farah oklicalo in že teden dni poprej. Bil je naznanjen kot gornik tudi dr. Tavčar. Česa bi pametno komandirana stranka posvetnjakov vsega ne storila, da razžene tak shod! Najboljše agitatorje ter vodje bi poslala v to vojno. Ljubljanski klerikalci pa so se glede trebanjskega našega shoda zanašali na dekanu Nagodetu ter na tistega Štefeta, ki je bil na katoliškem shodu razglašen kot „Mädchen für Alles“ o katerem pa nihče ne trdi, da je res „Mädchen“ in pa „für Alles“; komandirali so tudi trebeljskega župnika Hladnika in kapelana iz Mokronoga Brajca. Da pa na prostem niso brez vodje, ki je ženskam všeč, poklicali so Pečnika iz Novega mesta, onega Pečnika, ki išče starine križem cele dežele.

Dan prej smo zvedeli, da se trebanjski farovž pripravlja na vojsko. Dekan Nagode je bil namreč ta dan strašno nervozen in njegov mežnar si je želet, da bi bili vendar že božični prazniki minoli. Uredili smo vse, kako sprejmemo križarje iz trebanjskega župnišča; odkazali vsakemu svojo nalogo in po rekognosciranju pri poludanski božji službi dognali, da je veliko žensk in fantov pred farovžem zbranih. Pozneje se je tem pridružilo tudi nekaj odraslih.

V Pavlinovi gostilni so se zbirali naši; voz za vozom je prihajal. Sklep naših je bil, da mora biti shod na prostem. Imeli smo kratko posvetovanje in prišli možje so vedeli, kaj jim je storiti, ko pridejo „križarji“ iz cerkve.

Ob 3. uri pridejo. Veliko jih je. Ženske vodi Pečnik, druge imenovani duhovniki in Štefe, ki ima papir in svinčnik v rokah in se trese kakor šiba.

Naši so v gostilniških prostorih in za hišo, „križarji“ pa se ustavijo pred gostilno kričeč: „Živio Povše, Živio, Živio“. — Mi hočemo zborovati, predsednika voliti, mi se hočemo maščevati za Mirno peč. Danes boste teperi. Dr. Slanc je bil na cesti, da jih pozdravi. „Kje je dr. Tavčar?“ — Ga boste že videli!

Naši pridejo na cesto. Oddelek istih straži uhol na zborovališče, možje pa se vržejo mej „križarje“, dr. Tavčar vmes. Križarji hočajo naše z upitjem pregnati; a naši ne razumejo šale Štefeta, to slabotno človeče, mečejo kakor žogo, od kupa do kupa. Pavlin, visok, krepak mož obdeluje dekanu Nagodeta. Ta jih sliši; sliši jih tudi od drugih naših! Ves komentar je slišal k nauku: „ne glej me, poslušaj me.“

Naši kmetovalci obdelujejo z besedo križevske može. Pečnik komandira zadaj pri tehnični device tretjega reda, da vpijejo. Fantje-križarji se merijo z našimi fanti. Močni naši možje raztrgajo tu in tam že prekorajno se držeče nasprotnike.

„Shod, shod!“ vpijejo nasprotniki. „Počakajte, da pride vlak, ki pripelje Čatežane in Ločane“, se jim odgovarja. Vlak pride in naši pridejo. Ti vidijo situacijo, stopijo mej „križarje“ in ponovi se ista vojska. V tem odstopijo naši, že tri četrt ure v boju stoeči možje in gredo na zborovališče. Za njimi Čatežani in Ločani. Vojska „križarjev“ proti nam je končana. Nagode grize ustne, vse lice mu trepeče. Brajc je bled, Štefe nima več glasu. Papir in svinčnik drži krčevito v rokah in zgegan je, kakor da jih je dobil s štabrlom. — Le župnik Hladnik se upa z našimi na zborovališče.

Naši napeljejo pri vhodu v zborovališče vrv, ki jo drži šest krepkih naših mož. Jeden teh pristopivšim „križarjem“ razloži, da jim zaradi tega ne svetuje hoditi naprej, ker so prišli na pravi tepež, ker so to prej oznanili in mora se za to skrbeti, da kresija ne dobi opravka s kakim ubojem, ali drugo tako neušečnostjo. „Križarji“, upehani po tri četrternem boju, sprevidijo, da je boljše če so mirni.

In naš shod se začne in izvrši v najlepšem redu. Na dva metra oddaljeni za zadnjimi poslušalci stojijo ob vrv „križarji“. Nagode, Brajc in Štefe v prvi vrsti. Nagodetu se trese vse lice, nič ne spravi čez ustna. Brajc je bled kakor stena. Lepo mirno se pogovarja naših pet mož na straži ob vrv s „križarji“. Razlagajo jim važnost

tega, če kmet sam svoje možgane rabiti začne, važnost poslancev iz kmetskega stanu. Le Pečnik spominja časih onstran ceste svoje device, da danes ni čas za premišljevanje o devištvu. Včasih se hripano oglaši njegov kor, pa ne moti zborovanja, je predaleč stran. Čez četrt ure utihnejo tudi device. Pečnik, general devic, se je zamislil; videl je tam kje za gradom grobišče in štel, koliko bo skupil iz starin te Jame. Celo uro se pogovarja naša straža ob uhodu na zborovališče z možmi „križarji“. V tem času se jedenkrat zavale trije „križarji“ proti tem stražarjem. Župnik Hladnik, ki je šel mej zborovalce, je bil vmes. „Zdaj, zdaj bo počilo! — Zdaj bodo naskočili naša straža, in zdaj bo konec zborovanja in začetek česa druga resnobnega.“ Dva naša hitro priskočita k župniku; orožnik pride in pomaga razdroti ta klopčič. Župnik Hladnik gre mej svoje, jeden naših ga tolaži, da se je ta nezgoda le po nesreči dogodila. Zborovalci nadaljujejo svoje delo. Le malokdo je zapazil to epizodo. Potem se sliši mej zborovalci veselo „živio“-klicanje in lepa slovenska pesem se zapoje; shod je bil končan. —

Ko vržemo vrv stran, gremo mej „križarje“. Malo jih je še bilo. Le Pečnik s svojo deviško gardo je še čakal, kdaj pride vrsta na njegov kor. Spremili so nekateri naših ostale „križarje“ proti farovžu, da ne bodo rekli, da je kdo izmed nas bežal, kakor dr. Šusteršič v Mirnipeči, in še uro smo se mudili z ostalimi možmi križarske vojske na cesti ter jim razlagali, kaj hoče kmetska nova stranka. Pogovarjali smo se v tem in onem. Glavna reč pa je bila, da smo jim povedali, kako strašno nerodni so bili. S toliko množico se razbije največji shod. Povedali smo jim vse neumnosti, katere so njihovi vodje pregreshili, in jim rekli: bodimo vsi tisti o teh neumnostih, rojaki smo vši; naj drug svet ne izve, kako čudne ljudi v naših farovžih redimo, ki pridejo shod razbijat po neki šablioni, ki so jo jim iz Ljubljane poslali, ki je že popolnoma za nič, ker jo lahko vsak zveden nasprotni agitator prekriža. Bože, nič ne bi teh neumnosti teh križarskih vojskovodij obelodanili, ker nas je sram, da imamo tako nerodne duhovnike, ali „Slovenec“, list teh „mojstrov“ vojskovanja, hoče tako, ker trosi po farovžih laži o našem preimenitnem zborovanju.

Toliko agitacijskih kozlov ni mogoče nikjer v par urah napraviti, kakor so jih farovški napravili v Trebnjem. Na te kozle si vzemite, dekan Nagode, patent. — Vaš naskok, ki bi bil pri količkaj zdravi pa-meti voditeljstva mogoče uspel, se je tako ponesrečil, da smo po končanem shodu s amehom komaj nehali. Še danes, če se kdo naših shoda spominja, se smeje. Tako sramotno neumno še ni nastopal nikjer na svetu klerikalizem v kaki „križarski“ volilni vojski. Slovenski duhovniki, ne delajte slovenskemu imenu tolike sramote!

S tako korajžo, s takim vpitjem nastopiti, tri četrt ure vpiti pred shodom, da so grla potem, ko jih je treba, popolnoma hripara, in potem obnemogli celo uro mirno gledati, kako sovražnik svoj namen doseza, končno pa še toliko gorkih domu nesti, to je sramotno, gospodje v talarjih!

Cerkev, službo božjo ste zlorabljal, zbiraje mladino in starce za tepež. Bog je to videl, Bog Vas je kaznoval ter blagoslovil naš shod. — Lepa Vam hvala, Vam v Ljubljani in Vam, g. dekan Nagode, za to lepo priliko! — To je bila jedna najlepših bitk v tej volilni borbi.

* * *

Iz Tržina, 26. novembra.

Dne 25. novembra sklical je g. kaplan Wolf iz Mengša kot pooblaščenec katoliškega izobraževalnega društva iz Mengša voliln shod, kateri se je vrnil v Narobetovi gostilni v Trzinu.

Točno ob 4. uri pripeljal se je gospod kaplan ter se začudil, da je toliko zbranega občinstva. Povabil jih je v notranje prostore, in otvoril potem zborovanje, ter predlagal predsednikom nekdajnega liberalca, Ivana Ložarja, posestnika v Trzinu.

Ali precej se je zapazilo, da zborovanje ne bode gladko teklo, kajti zanj je bilo komaj 5 glasov. Sedaj vpraša gospod kaplan, ako smo zadovoljni s predsednikom, in ker se nam je mož le vsmilil, smo mu blamažo prizanesli, ter mu dobrodošno potrdili, da

Gosp. Ložar prevzame predsedstvo, in da besedo g. kaplanu. Govornik začne potem razlagati sedanji volilni krivčni red, ter vso krivdo zavrača na liberalno stranko, ne pove pa, da je sedanji volilni red se stavila nemška večina. Potem preide na prihodnje volitve, omenja tudi zadnji pastirski list, ter priporoča le take može voliti za V. kurijo in v kmetskih občinah, ki bodo delavca in kmeta rešili iz slabega tužnega sedanjega položaja, to se pa le zgodi, ako volijo katoliško misleče može.

Potem jame napadati socijalnodemokratično stranko, in precej tu pride do hrupnih prizorov, kateri mladega kaplana vsega zmešajo, da ne ve, pri čem, da je. Predsednik ga skuša iz zadrege rešiti, ter predlaga, da naj se, kar je tujih, odstranijo, da nimajo tu nič opraviti, na kar sledijo hrupni protesti — na vprašanje, jeli shod javen ali zaseben, ni vedel ne g. kaplan ne g. predsednik odgovoriti.

Daljša točka je bila obranje narodne napredne stranke, a tu jo je skupil gosp. kaplan, da jo bode svoje žive dni pomnil. Navzočniki jeli so kričati, ugovarjati, da laže, da dr. Šusteršiča nam ni treba priporočati, mi bomo volili g. Jelenco in živio Jelenc, zagrmelo je od vseh strani.

Videvši, da je kaplan ves zbegan, od jeze, se boječ zase in za svojega rojstva kosti, ga iz tega mučnega stanja reši predsednik, ter zaključi zborovanje.

Tako so priprosti može pokazali, kako dr. Šusteršiča cenijo, kadar kmeta z irastimi hlačami obdelava, kadar v svojih zaupnih pismih svojo kandidaturo krošnjarsko po deželi ponuja.

Zborovalci bi radi tega gospoda osebno spoznali, in popraševali so, kje da je, da bi mu pokazali pot skozi vrata.

Končno je še treba omeniti, kako hodijo v naši bližni okolici pristaši klerikalcev poslani od kapljanov po hišah ter jemljajo skoraj s silo volilne listke, da bodo imena klerikalnih poslancev vpisali. V eni vasi je na zapoved nekega kaplana klerikalni župan vse volilne listke pobral. — K.

* * *

Klerikelni volilni shod v Podgorji pri Kamniku.

Mlečozobni kapelanček Jaka iz Kamnika pustil je po mežnarju razbognati volilni shod te podružnice v mežnarijo. Prišlo je nekaj ovčic, ki si rade puste striči volno, posebno pri pobiranju bere. Te ovčice, misleče, kaj neki jim bo gosp. Jaka povedal, so nategovali ušesa, kar se je dalo, toda kar jim je Jaka povedal, jim ni ugajalo. Ta farcnelj je tako grdo obrekoval kamniške naprednjake in zadnji njih shod, ter lagal tako nesramno, da kaj tacega svet še ni slišal. Te laži in ta občekovanja nam kažejo najbolje duhovniško spridenost. Kvasil je tudi nekaj o neki železnici in tako hotel nevedne Podgorce prepričati, da jedino mogoča kandidata sta le dr. Šusteršič in Pogačnik. Gospod Jakec bo zvedel, kako sodijo pri nas o njem, kadar bodo šteli glasove volilcev naše vasi. Gospod Jaka, vi ste še malo premladi, da bi nas može komandirali!

* * *

Iz Tržiča, 27. novembra.

Tudi pri nas so nasprotniki prav pridni pri delu. V nedeljo, 18. t. m., sta priredila tukajšnja kaplana shod pri Sv. Ani pri Tržiču, kjer sta kaplana rovtarje „farbala“. Ker sta obilo za pijačo dajala, so bili kmetje tem bolj za nepoznana kandidata nav

za njega vneti. Čudimo se, zakaj da o teh shodih „Slovenec“ ni priobčil kake brzjavke ali dopisa, ko bi se vsaj tako imenitno lahko pisalo. Polno sobo samih zavednožejnih analfabetov, sladko ginjenih žen, pri vsakem novem litru veče navdušenje itd.

Pristaši napredne stranke pa to agitacijo mirno gledajo in se zanašajo na zavedenost svojih volilcev, pa to zanašanje in brezdelnost jih bo bridko varala.

* * *

Z Notranjskega, 27. novembra.

V ponedeljek popoldne ob 3. uri bil je narodno-napredne stranke volilni shod v hiši g. podžupana v Šmihelu v hrenoviški fari. Če tudi je bil delavnik, je bila udeležba nepridakovano velika. Navzoči so bili z malo izjemo skoraj vsi volilci ondotnega kraja. Jednoglasno so se izrekli za gg. kandidata Božiča in Jelenca.

Ravno isti dan ob 5. uri je bil obalo obiskan volilni shod v gostilni g. A. Koruze v Landolu. Navzočih je bilo tričetrtine vseh ondotnih volilcev. Poljudnemu in poučnemu izvajaju g. dr. Treota je ljudstvo pazljivo sledilo in mu osobito krepko pritrjevalo, ko je bil govor o Podragi, o kmetskem poslancu in volilni prostosti. Z navdušenjem in „živio“-klici dvignili so vsi roke za kandidaturo g. Božiča, tako tudi za g. Jelenca.

Spošno se kmetje vprašujejo, kaj se kaplani toliko v volitve vtikajo. Mi smo za kmeta in bomo volili kmetovalca v državni zbor — to je ljudski glas.

* * *

Iz Dolenjevasi pri Senožečah,
26. novembra.

Čudne reči se godijo po svetu, ki menda ne bo več dolgo stal, tako sem si mislil včeraj teden, ko sem videl prikoračiti k nam slavnocnanega poštenjakoviča Zelena, deželnega poslanca (pa pri nas črko I vzgavarjam drugače) in brhkega Naceta, glasovitega sestavitelja „Pismovnika za zljubljene“. Hotela sta napraviti volilni shod, in sta iskala ljudi, ki bi ju hoteli poslušati. In res sta jih ujela 5, reci pet, ki so bili pripravljeni, ne samo poslušati ju, temveč celo prikimovati jima. Bilo nas je še nekaj družih, ki pa smo prišli prav po nedolžnem v zadrgo, ali poslušati ju, ali pa popustiti vince in zbežati, kajti bili smo že pred njima v gostilni. Shod se je pričel, to se pravi, g. Zelen je odprl na široko svoja usta in vsuli so se na nas otrobi, kakor sneg po zimi! Gospod urednik! Res ne morem drugače reči, otrobi so bili. Gospod Zelen je menda hotel dokazati, da nas res smatra za tiste štirinožce, ki se morajo dobro krmiti z otrobi, da se potem prav dobro izpitani zakoljejo, kar so menda ponujali našim tovarišem v Mirnipeči. Ko bi se dalo povedati kaj stvarnega o njegovi govoranci, rad bi Vam povedal, a je nemogoče. Bilo je pač vse tako, kakor je pristojno Zelenu. Meni se je le smilil naš ljubi Boštjan, da se mu je hotelo še nekoliko ugovarjati njegovim bedarjam. Imenitni shod je minil brez kake hujše nesreče, kakor je bil že sam ob sebi. Včeraj smo imeli pa zopet drugi shod ki pa ni bil kako sklican. Prišlo je vse po naključbi. Obiskalo je našo vasico nekaj gospodov iz Senožeč, ki so menda hoteli pokušati imenitni teranček Maticov. Nas je bilo nekoliko že pred njimi tam. Zapletemo se v pogovor, ki se je seveda kmalo zasukal na polje politike. Tako smo bili v volitvah. Besedo povzame pri nas obče prijubljeni župan senožeški, gospod Franjo pl. Garzarolli. Ni še izgovoril desetih stavkov, in že so pričeli shajati se možje, kakor na povelje, da je bila v kratkem soba „pri Maticu“ natlačena posluševalcev, ki so molče kakor stena sledili duhovnikovim jedrnatim besedam, ki so kakor toča bile po klerikalnom osatu. — Vsebine njegovega govora Vam ne morem doslovno navesti, a povem Vam, da je napravil na vse neizbrisni utis, kar je dokazovalo sem ter tje burno odravljane, ki mu je doneko iz ust prepričanih poslušalcev. Jedro njegovega krasnega govora je bilo dokaz, kako pogubne so za nas kmete končne nakane klerikalne stranke. Dokazal nam je, da naši duhovniki komaj čakajo, da bi nas zopet vpregli v tlačanski jarm in nam naložili desetino na naše premoženje, na naše duše in na naše žene in hčere. Vse njihove sladke in svetohlinske besede niso nič druga kot slepilo, s katerim zakrivajo svoje hudobne namene!

Ko nas je končno vprašal, bodemo li volili Božiča in Jelenca, smo mu vsi, razen

jednega — namreč mežnarja — z navdušenjem objubili, da bodo vsi glasovali za imenovanja kandidata. Dolgo se ni poleglo burno navdušenje in pritrjevanje, ki je sledilo govornikovim besedam.

Ko se je vihar zopet polegel, oglasi se drug govornik, ki je v lepi domači besedi razlagal pomen državnega zabora in način postavodaje, ter iz tega izvirajočo imenitnost volitev. Povedal nam je, da smo si sami krivi svoje nesreče, ki nam prihaja od slabih postav, ako smo malomarni ob času volitev, ali če se damo preslepiti s sladkimi besedami klerikalnih agitatorjev, ki so pravi volkovi v ovčjih kožah. Podal nam je obilo dokazov, koliko zla so nam že provzročili klerikalci ter iz tega sklepal, koliko gorjá si bomo še nakopali, ako jedenkrat za vselej ne odslovimo klerikalnih zapeljivcev. Popisal nam je živo krasni volilni shod v Mirnipeči in zaklicali smo navdušeno „Živel vrli Mirnopečani!“ in pa „Živio kmetski stan!“ Nadalje nam je dokazal, kako se osmešimo in takoreč v lastno skledo pljuvamo, ako volimo advokata ali pa duhovnika za svojega poslanca namesto kmeta. Ko nas je vprašal, bodemo li volili vsi Božiča, smo vsi zopet, razen mežnarja, z navdušenjem dvignili roke in zaklicali „Živio Božič!“ Potem nam je dokazal, kako imenitna da je tudi volitev v peti kuriji, kajti ravno s to volitvijo se bode dokazalo pred vladom in cesarjem, kakšno je mišljenje na celem Kranjskem, in kako da hočemo vladani biti. Naj nikar nihče ne misli: „Bodo že brez mene opravili!“ To bi utegnilo postati pogubno, kajti morebiti bode šlo za jeden glas! Z istim navdušenjem, kakor prej Božiča, smo sprejeli tudi Jelenca kot svojega kandidata. A dejal je nadalje govornik, ni zadosti samo navdušenje in pa „živio“-klici, temveč potreba je dejanj, ter nas opozarjal še jedenkrat na važnost obeh volitev. Zahteval je, naj žrtvujemo dva dneva in pridemo vsi k volitvi, kar smo mu izrečno s svojo moško besedo objubili.

Sledile so še mnoge potrebne in krištne opazke, kako naj volimo in kako naj se obnašamo proti klerikalnim zapeljivcem.

Precej hudomušno nam je svetoval, naj nadležnim agitatorjem slobodno pokazemo glasovnice in makar tudi dovolimo, da nam zapišejo nanje svojega kandidata, a da nikar ne smemo potem pozabiti, da ga takoj za njegovim hrbotom zopet izbršemo, in šele neposredno pred volitvijo pravega zapišemo.

Večkrat je bila govorniku ustavljen beseda vsled brumečih „živio“- in „dobro“-klicev. Ko pa je končal, zabučal je pravi vihar navdušenja, ki se dolgo ni polegel.

Sklep njegovega govora je bil: Vi možte ste klicali „živio Božič!“ in „živio Jelenc!“, jaz pa kličem: „Živeli Vi vrli Dolenjci!“ Razvila se je potem živahna govorica, ki je razodevala občno veselje in navdušenost.

Drug drugača smo budili in navdušivali in klicali hvalo vrlima govornikoma. „To so bile moške besede“. „Lepše je bilo kakor v cerkvi“ itd., se je zatrjevalo.

Mnogo, mnogo se je še razpravljalo, letete so pikre besede na klerikalno stranko in klerikalne evangeliste, pri čemur se se noženkemu Zelenu ni prav dobro godilo, kajti zbrani kmetje posmehovali so se bedrijam, koje si je pri že omenjenem shodu v Dolenjavi domišljeno nasproti g. Božiču upal na dan spraviti, da je Božič proti železnični progi čez Dolenjovas, da hoče sodnijo iz Senožeč spraviti, da je brez vere itd.

Res, smilil se mi je, dasi ni moj prijatelj, in dasi me je kot zavarovalni agent že oškodil za par grošev. Prav vesel sem bil včeraj, vesel lepih besed, ki sem jih čul, in vesel svojih sosedov, ki so se pokazali kot zavedni kmetje. „Živeli! In živeli vrli Senožešči!“ Le pridite še!

Dolenjski pravicoljub.

* * *

Shod v Rajhenburgu.

Piše se nam: Takšnega shoda, kakoršen se je vršil v nedeljo 25. t. m. v Rajhenburgu, štajerski Slovenci še nismo videli. Kdor se ga je udeležil, vsak je imel občutek, kakor da je kje na Kranjskem, n. pr. v Krškem, kjer se srborite duhovnike na zrak meče. Škoda, da se tega shoda ni udeležil kateri izmed celjskih rodoljubov, duhovščini preveč pokornih naših voditeljev. Ti rodoljubi, ki so s svojim volilnim oklicem volilcem diktirali boj med Hribarem in Žičkarjem, bi na tem shodu bili

videli, da je narod do gbla sit duhovniškega jarma, in da se ga hoče odresti. V nedeljo se je na shodu klicalo: „Proč s farji“, a kmalu se bode še kaj drugega klicalo. — Na shod je prišlo nad 400 volilcev iz Rajhenburga in iz sosednjih občin. Mnogo jih je bilo tudi iz Blance in iz Vidma. Sami vrli in ugledni možje. Obširni prostori Juvančeve gostilne so bili popolnoma natlačeni; bila je taka gnječa, da, ko so med zborovanjem zagrmeli klici: „farje ven“, in so se krepke roke hotele lotiti Cerjaka in Vodušeka, ni bilo prostora zgrabiti ta dva duhovna razsajača. Shod je otvoril župan Kunej. Komaj je začel govoriti, je že župnik Cerjak segel vmes in zahteval izvolitev predsednika. „Saj ga boste dobili“, slišal se je odgovor. In dobili smo predsednika, a ne v osebi Cerjaka, kakor je kaplan Vodušek predlagal, ampak v osebi župana Kuneja, ki je bil z ogromno večino izvoljen. Ta je potem dal besedo kandidatu Hribarju. Iz sto in sto grl je zadonelo: „Živio Hribar“. Hribar je na to v lepem govoru razvил svoj program. Neštetokrat so ga volilci pretrgali z mogočnim aplavzom. Ko je končal, oglašil se je k besedi župnik Cerjak, ki je opisoval „zasluge“ Žičkarja. Okoli sebe je imel kakih 15 z vinom prepariranih ljudi, ki so imeli nalogu kričati: Živio Žičkar. A zdaj se je začel dirindaj. Ko je množica slišala, kako Cerjak pretirava, je venomer klicala: Far se laže, tihoo far, ven s farjem, črni in rudeči ven itd. V potrdilo, kakšne „velikanske zasluge“ ima Žičkar, je hotel Cerjak neko pismo prebrati, katero je bil Körber pisal Žičkarju. To pismo se je tikalo neke podpore Haložanom. „Kaj pa nas to pismo briga“, klicalo se je od vseh strani. „Če je Žičkar kaj storil za Haložane, je bila to njegova prokleta dolžnost“, oglašil se je drugi. Cerjak je moral pismo zopet vtakniti. Do vrhunca pa je prikipela razburjenost množice, ko je župnik Cerjak po starfarski navadi začel Hribarja činiti in obrekovati. Rekel je o njem, da mu je dr. Gregorec pravil, da je Hribar pred tremi leti zahteval za odstop od kandidature odškodnino 600 kron. A hitro je bilo temu obrekovalcu žal za izgovorjene besede. G. Hribar vstane, in z močnim glasom izjavlja: „Tisti, ki si je to laž izmisli in jo razširja, je nesramen lump in falot, in jaz javno zahtevam, da me gre sedaj tožit. In volilci so začeli grmeti: „farški lumpi in faloti, ven s farji, farji v cerkev“. Komaj si je župan Kunej priboril besedo in ljudi pomiril in edino njemu se imata Cerjak in Vodušek zahvaliti, da nista sfršala skozi okno.

Hotel je na to še govoriti socialni demokrat Čobal. A ljudstvo ga ni hotelo poslušati. „Črne in rudeče ven“ šlo je od ust do ust. Predsednik mu je moral končno besedo odtegniti, in Čobal je izginil kakor kaſta. In zopet so zagrmeli klici: Hribar je naš, živio Hribar. Pijana Cerjakova tolpa je kričala vmes: živio Žičkar, a uaši so odgovarjali: Farji tihoo, kje pa imate Žičkarja? Svojo kuharico žaga, se je glasil odgovor. Tako je šlo več ko četr ure. Konec je napravil neki šaljivec rekoč: „Kaj se prepiram, izvolimo Žičkarjevo kuharico“, kar je provzročilo buren smeh.

V tem je zamogel župan zopet priti do besede. Zahvalil se je Hribarju v imenu občine in vseh volilcev in dal njegovo kandidaturo na glasovanje. Sto in sto rok dvignilo se je med nepopisnim navdušenjem. Na željo Cerjaka je dal predsednik tudi glasovati o Žičkarju. Kakih 20–30 rok se je video. Cerjak in Vodušek sta jo žalostno popihala, naši pa za njima: „Črna blamaža, črno vojsko bomo začeli proti Vam. Tako bo tudi. Za Kozjem Rajhenburg za Rajhenburgom pa drugi. Boj, odločen boj dvigni se povsod proti duhovniškemu jerobstvu!“

H koncu mi je še omeniti sledenega komičnega prizora: Zunaj na vrtu ostal in poslušal je neki frančiškan. Ko je slišal iz dvorane klice „Farje ven“, se je ves prestrašen prekrižal in molil: „Hvala Bogu, da nisem notri!“

V Ljubljani, 28. novembra

Deželni zbori.

Današnja „Wiener Zeitung“ objavlja cesarjev ukaz, s katerim se sklicajo dež. zbori v mesecu decembru. Kranjski dež. zbor se snide 19. decembra. Oficijozna „Wiener Abendpost“ konstatuje, da

bodo imeli dež. zbori dve glavni nalogi: dognati jim bo letni proračun, in sprejeti vladno predlogo glede novega davka na žganje. Novi davek bi znašal 20 h à liter alkohola. Ako sprejmo vladni predlog vsi dež. zbori, stopi zakon v veljavo že 1. januvara 1901. Država bi imela vsled tega okoli 19-2 milijona kron novih dohodkov na leto.

Kriza v Bolgariji.

Notranji minister bolgarski Radoslavov je demisioniral, ker se ne sklada s finančnim ministrom Tonevom in z vojnim ministrom Paprikovim. Radi tega je vse ministrstvo v nevarnosti. Opozicija komaj čaka, da se začne debata o adresi, in da naskoči vlado z najhujšimi napadi radi vpeljave desetine ter radi nastalih kmetskih nemirov. V adresi je bilo rečeno, da vlada po deželi red in mir, v resnici pa je vojaštvo moralopravljati službo orožništva, streljati na narod in pobijati bedno kmetiško ljudstvo. Vlada je proglašila v petih okrajih obsedno stanje. Narod je z Ivančovim kabinetom skrajno nezadovoljen. Vlada si hoče v tej stiski pomagati z novim uspehom v trgovski politiki ter se trudi, da bi sklenila s Turčijo trgovinsko zvezo, kateri tudi otomanska vlada ni nasprotna. Tajnik otomanskega generalnega komisarja v Sredcu, Harfaš Effendi, je že odpotoval zato v Carigrad. Ako se sklene trgovinska zveza s Turčijo, poskusi Ivančov premagati opozicijo. Brez tega uspeha s Turčijo pa je kabinet izgubljen.

Vojna v Južni Afriki.

Med tem ko se Krüger trudi, da bi pridobil francosko vlado za to, da bi se izrekla za mednarodno razsodišče, se boji med Buri in Angleži nadaljujejo. V republiki Oranje je bilo več prask. General Clements, ki je na maršu v Riedfontein, pa je imel z generalom Delareyem hud boj. Delarey je imel blizu 1000 mož in dva topa. Buri so se, ko so prizadeli Angležem dovolj škode, po svoji navadi razpršili. Mete ste Dullstroom so Angleži docela porušili in opustošili. Razmere okoli Johannesburga postajajo vsak dan težavnejše. Vojaška oblastva imajo ondi silne skrbi. Buri stoejo v manjših in večjih četah okoli mesta, v katerem vlada največji nerod in razsajajo bolezni. Sedaj pa so se v angleški pokrajini Jub (vzhodna Afrika) dvignili divji Somali. 4000 Somalijev stoji v orložju proti angleški vladi in ropajo. Ujeli so angleškega komisarja Jennerja. Angleži imajo torej nove sovražnike.

Dopisi.

Iz Št. Jerneja, 24. novembra. Brali smo v „Slovencu“ od četrtek, da naši duhovnikom soproga našega kandidata Ivana Globočnika ni všeč. Verjamemo. To je pridna gospodinja, ki ne gostuje kapelanov in župnikov. Očitate ji, da ona svojega moža sili, naj kandidira, ker bi rada sama šla se zabavat na Dunaj. Tudi ji očitajo, da je Nemka. — Da vaše hubobije malo razkrijemo, povemo, da je soproga Ivana Globočnika od svojih mladih let živila na majhni kmetiji v Zatonu pri Krškem. Oče ji je zgodaj umrl. Mati je posreno prehranila sebe in otroka. Na tej kmetiji sta otroka pridno de la la. Mati je pa tudi skrbela za dobro izgojo istih. Globočnikova soproga zna vsa kmetijska dela storiti in se v najfinješi družbi lepo kretati. Ona je gospodinja na veliki kmetiji. Sama vodi kuhinjo in drugo, kar je treba kmetici. Na Dunaj bi lahko šla, kendar bi hotela. Nima otrok in za kako potovanje na Dunaj že imata ta dva zakska toliko drobiža. To veste, Šentjernejski in kostanjeviški duhovniki, dobro. Veste tudi, da vse ženice poslancev za nekaj časa z možmi na Dunaj gredo. Pfeifferjeva je dosti časa tam. Lahko, ker doma nima dosti dela. Majhno gospodinjstvo. Globočnikova bo težko šla, bo morala vse štiri vogale hiše nadzirati.

Le pustite poštenje te žene pri miru. Te žene ne morete ogrditi, kakor tudi ne poštenja njenega moža. Spominjajte se, da ste duhovniki. Hvalite usodo, da imamo dobre gospodinjstva in poštene žene. Globočnikova se lahko po noči in po dnevi prikaže mej ljudmi. Naših

na soprogo našega župana Polanca. Ta zna le malo naš jezik. In kako glorijsko ima n. pr. naš dekan z njo. Zdaleč se ji odkriva. Zdaj jo vsaki dan prosi, da bi vplivala na moža, da Pfeiferju ne da slovo, ker nekako na stran drusih volilcev nagiba, ki hočejo Globočnika voliti. Kako ste se pa vozili k baroncam Borsch v Pleterje, ko je šlo za to, da tujim kartajzam pridobite to grajšino? Kakor vemo, so te baronice Nemke. Vemo tudi, da Windischgrätzovi otroci ne pridejo k birmi v farno cerkev, ampak jih firma škof v gradu. To so seveda knežji otroci in se ne smejo z našimi kmečkimi družiti. Če je le kje v deželi bogatejša Nemka, se vas slovenskih duhovnikov ne more odkrižati.

Le pustite naše poštene ženstvo v miru. Le še to začnite vledi čez vaše umazane jezike. V Mirni peči so vam žene povedale, da imajo burklje za vas, če ne boste duhovniki, kakor se spodobi.

V strahu pred ustajajočim kmetovalcem izgubili ste že vso razsodnost, kar ste je že duhovniki imeli. To štejetem komu v greh, če kot poslanec svoje ženo seboj vzame. To je že otročje. Nimate nič boljih razlogov? Res je treba, da kmetovalci z vami enkrat resno besedo spregovore. Otročji ste duhovniki od najmlajšega do najstarejšega, ki se v politiki pehate, zrajeni ste pa najgrše hudobni.

Iz Drage kočevskega okraja, 24. nov. Naša fara je že delj časa razvita kot gnezdo vednih narodnih preprirov. Ti prepri nam pa niso bili nič novega. A sedaj, ko nam je rešiti tako važno vprašanje, ko nam se je odločiti za državnozborskega poslanca, sedaj, v teh resnih odločilnih dnevih, napolovedal se nam je nov boj, boj, kojega do sedaj nismo poznali. In kdo ga hoče votiti? To častno mesto so si izvolili naš novi kaplan Tomaž Zabukovec. V resnici, dvakrat Tomaž. Mož je sicer velike postave, a puhle glave, osoren, neotesan, vsak orgljar ga presega po obnašanju, prav kakor bi ga nam bili poslali iz Afrike od Culukafrov. Stare ženice mu baje očitajo, da mu ta stan kar nič ne prija, da se obnaša kakor fant 20ih let, kojemu so za Miklavža našemili duhovniško obleko. Pa pustimo to, če je v tem nekako okoren, zna se pa drugje bolje sukat. Da bi ga vi ališali, kako zna on krasno govoriti. To je res nekaj imenitnega. Ko bi vse njegovo čekanje in kvasenje, njegove stare plesnjeve otroke skupaj spravilju jih dal kaki živali povohati gotovo takoj pogine. Poslušalci so kar zamaknjeni vanj in marsikdo jo prav po mačje zagode, dokler ga ne zбудi orglje iz sladkega spanja. Nekoč je nenavadno zavzdignil svoj glas, vzpel se skoro do strešice in rekel: "Liberalci imajo edinoletrebuh in mošnjo za Boga". Nehote so nam vpadle oči in spoznali smo, da tudi njegov trebušček ne spada med najzadnje. No, za te besede mu sicer nismo veliko zamerili, ker smo preprčani, da mu je beseda liberalci po neljubi pomoti iz ust ušla in da je hotel le reči: "Klerikalci imamo edinoletrebuh in mošnjo za Boga". Med najlepše trditve spada pa gotovo ta: "Kdor ne zna šest resnic, ne bo videl nebeskega kraljestva, če se tako poštene živi". Koliko presenečenja, koliko strahu za nas! Prišedši domov, prebrskali smo hitro vse stare omare, da najdemo kje kak star "šeph" in tako zadostimo, kar je že pomankljivega za naše poštene življenje.

Pa začnimo bolj resno. V Dragi smo imeli do sedaj vrlje narodne duhovnike, duhovnike, kojim je bilo za mir in sloga, ne pa za prepri in sovraštvo. Kje je naš blagi Zakrajšek, kako dobrí so nam bili gospod Kadunc, te besede se čujejo zelo pogosto med ljudstvom. A za sedanjega ošabneža nista ta dva gospoda ničesar storila, da, bila sta po njegovi lastni izjavi le kimovca, kojima je bilo katoliško preprčanje menda deveta briga. Jeza in srd nas pretresa pri teh lažnjivih naravnost žaljivih besedah. Vi dolgotepetne, ali ste prišli mogoče med pagane? Ali nimate nedeljo za nedeljo polne cerkve? Je li mar tukajšnje ljudstvo brezverno? Kaj hočete toraj od svojih prednikov, ko niste vredni, da bi jim jermena odvezali od njihovih črevljev. Seveda, vaše delovanje je čez vse vzorno in prekosili boste zadnjega duhovnika na Kranjskem. Sram vas budi! Za državnozborske volitve ste začeli

loviti nasprotno stranko. Poznamo Kočvarje kot poštene zavedne ljudi, in upamo, da vam ne bodo šli na limanice. Le razgrajajte in priejavite tihotapske shode, kolikor vam ljubo in draga, le udrihajte po učitelju in županu, ker sta naročena na "Slovenski Narod" in se nočeta vam klanjati, svobodomiselnega narodno-naprednega preptičanja ne boste nikdar zatrli. "Slovenski Narod" se je bral in se bo čital tudi v prihodnjem in kakor gobe po pomladanskem dežetu, nastopili bodo novi naročniki, ne samo za "Slovenski Narod", ampak tudi za "Rodoljub", če tudi pravite: "Čujte! Čujte! k dörberere Slovenski Narod" je od moje strani ena svinja.

Dovolj za danes. Shranjeno imamo še lepo zalogo o tem poštenjaku, kojo o prilikli priobčimo.

Iz Kamnika, 26. novembra. Nedelja je bil dan po volji naših kaplanov. Dopoludne se je bralo "sv. pismo" najnovješega testamenta. Čez tisoč let bo to pismo imelo gotovo večjo veljavjo, kakor jo ima sedaj testament, katerega so spisali nezmotljivi sv. očetje, apostoli in drugi od sv. Duha — pa ne od "šuštarjevega" — razsvitljeni možje.

Za našega Jako je prišlo škofovo pismo kakor nalašč, saj se s tem pismom sankcijonira politična agitacija v cerkvi, na leci in v spovednici. V tem škofovem pismu se duhovščina sili, da mora najbrezobzirnejše nastopati proti vsemu, kar je naprednega, svobodomiselnega, posebno pa mora pri sedanjih volitvah napeti vse moči, da zmagajo ljudje one stranke, katera sicer nič ne seje, pa se vendar najbolje redi. Preljubi naš gospod Jaka! Kako se nam Vi smilite, ker se morate toliko truditi za Vaš vsakdanji kruh. Bolje je iti drva sekat, kakor pa razlagat politiko — starim ženicam. Vi boste gotovo gorki v nebesa prišli, ali pa še mogoče, da pride po Vas Elija s svojim gorečim vozom. Da ste čist angelj, nedolžen kot sv. Alojzij, resnicoljuben kot sv. Ligouri. Vam ne more nihče oporekat. Da pa so liberalci najpodlejši lažnjivci, najhujši brezverci — antikristi — da je vse, kar "volilni katekizem" piše jedna sama velika laž, to je seveda tudi vse res — zakaj? — zato, ker to trdi nezmotljivi Jaka! In kar on trdi, mora biti res, zato ni treba nobenega dokaza. Res je, pa nič ne pomaga! Narod slovenski! Ali bodeš še dolgo prenašal nesramno počenjanje razuzdanih duhovnov?! Povej jim, da naj uče nauk Kristov, naj se po njem ravnajo, ali pa naj grejo — delat! Torej pozor!

Iz Breznice, 26. novembra. (Družbi sv. Mohorja in F. S. Finžgarju v resen prevdarek!) Odkar je Lipe Hadlerlap malo potihnil, začel se je iz slovenske literature norca delati F. S. Finžgar, po domače Dolenchev gospod iz Breznice, ta najnovješji aspirant "za Muze dražiti."

Le se spravi med poe zijo, pa zopet nad prozo ali dramatiko — vse vprek — ter meče krog sebe votlodoneče fraze, da ropotajo in žvenkečejo, kakor njegovega očeta prazni "pleglezen". Toda vse, kar da Dolenchev "kopvan drukat", nima niti jedra niti duha! Naj bi že skoro začel uvaževati besede: "Poeta nascitur!" ter naj bi Slovencev ne dražil s svojim posiljenim zeljem! Saj se njegovo ime menda že sveti v Glaserjevi zgodovini, katera bo takoj dovršena, kakor hitro izve avtor še ime tistega, ki piše v praktiki "Pogovor pod lipo". To ime pride precej za Vašim, F. S. Finžgar, kakor pravijo. In spominsko ploščo Vam postavimo na stari ali pa novi hiši, kakor boste v oporoki določili. Torej časti in slave dovolj! Sicer mi pohlevni Brezničani Dolenchevemu gospodu radi odpustimo njegove literarne grehe, zlasti ker pravijo, da ima on mnogo sebi enakih kolegov, ki tudi kakor on hodijo "zaplečvat" na slovenski Parnas.

Da bi si pa ta povsod preglasni fant drznil vladiti v javnost žalostne ter usodne družinske razmere še živečih njegovih najožjih prijateljev rojakov-Brezničanov, ter si iz le-teh nesreč hotel pesti venec pisateljske (?) slave — zoper to si bodoval pa vendar dovolili odločno protestirati tudi pri slavnici družbi sv. Mohorja, katera v svoji ljubi nevednosti, kaj tacega natisne! Lansko leto je koledar družbe sv. Mohorja priobčil "povest" "Stara in nova hiša", v kateri F. S. Finžgar na vse pretege hvali svojo družino ter zaničevalno opisuje družino

neke njegove sosedne hiše, katere potomci so še živi in zdravi. Seveda so bili ti potomci skrajno užaljeni in ogorčeni, ter žnjimi vred vsa občina. Dalost se je tej splošni nejevolji tudi faktičnega, hudega duška. F. S. Finžgar je za to zvedel, pa se seveda kakor vsi "geniji", ni zato prav čisto nič zmenil, pač pa si je letos predzno dovolil na istem mestu spisati zopet nekaj takega, ki zopet skrajno žali še živeče družinske ude ter celo občino.

Njegovi pičli domišli ter njegovi glavi so namreč letos priskočile na pomoč še "mrtvaške glave". Pod vplivom teh "mrtvaških glav" je skral ta gospod neko kolobocijo, kateri je dal naslov: "Dovolj pokore". Preobrnil je sicer, kakor v lanski povesti imena, vendar pa je tendenca prozorna, kakor čisto umito steklo. Spozabil se je tudi in plagiral Jurčiča.

To je škandal, zoper kateri ozvoljeni protestujemo občani! Ali je mar to beletristica? Slišite Vi, Dolenchev gospod! Mi Brezničani dobro vemo, da se stare hiše podirajo in nove zidajo, toda vemo tudi, da se po hišah peči podirajo! Zato Vam želimo, da bi Vi sami kdaj ne doživeli resnične povesti: "Kako se je peč podrla."

Kaj pa, ko bi kakemu Brezničanu prišlo na misel, da bi se vsedel in spisal resnično povest: "Dolencevega gospoda odhod v lemenat in Cila" ali kaj takega! Gradiva imamo dovolj na razpolago! Kadar pa pride domov na Breznicu, pa pazite, da Vas ne zlostoti Urbasova Mina, ki bi Vam s svojimi trdimi pestmi utegnila dokazati, kaj se pravi: "Dovolj pokore". In vse "mrtvaške glave" bi Vam ne mogle pomagati! Torej pozor!

Slavni družbi sv. Mohorja — za danes ne rečemo ničesar več — pa bi toplo priporočali, naj vendar vsaj take nezrele spise, vrže v koš, ali pa naj se blagovoli prej informirati.

Eden v imenu drugih Brezničanov.

Ustanovni shod slov. trg. društva "Merkur".

(Konec.)

Pri točki posamezni nasveti se je oglasilo mnogo govornikov, ki so vsi na vdušeno povdarjali potrebo novega društva. Gospod Železnikar je povdarjal edinost, katera naj bode nekako geslo novemu društvu. "Bodimo edini, in če bodemo edini, bode organizacija tem lažja, in z organizacijo dosegli bodemo tudi v obče zaželeno svobodo, katero v našem stanu najbolj pogrešamo". Z besedami: "Bog živi in daj življenje novemu društvu Merkur", je končal svoj govor. — Na to je govoril gospod dr. Viktor Murnik, povdarjajoč, da mu že poklic nalaga dolžnost, zanimati se za vsako gibanje v trgovskem stanu. Povdarjal je, da preveč verujemo onim modrijanom, ki uče: "Zaničuj denar, ako hočeš biti srečen", Misli, da modrost, ki nas uči zaničevati denar, ni utemeljena, čeravno v tem zadene ob upor onih, ki bi najraje videli, da bi stanovali Slovenci v samih Dijogenovih sodih. Čas je, da začnemo hoteti denar. Ne misli nikakih pobožnih želj, ampak resno teženje, ki nas sili, da napnemo vse moči v doseglo svojih želj. Ima надо, da so se pobožne želje naših src že spremene v krepko hotenje. S tem upanjem ga navdaja ravno to društvo, ki prav za prav nima drugega namena, kakor Slovence oborožiti s tistimi motikami, s katerimi se kopije zlato. Govornik opozarja na važnost stvari, ki zahteva dela vseh, ne samo odbora, ter nadaljuje svoj govor tako-le: "Povzdigniti hočete izobrazbo. S tem ste pa še le začeli s svojo organizacijo. To društvo s svojimi predavanji in s časopisom naj pripravlja to, kar nam že zdavnaj nedostaja: slovensko trgovsko akademijo. Dokler se pa ne ustanovi, naj bo ono majhen nadomeštek za njo. Na to stran ima torej društvo isti cilj, kakor trgovske akademije: da z vzgojo in s poukom organizira trgovski stan." Nadalje povdarja, da je organizacija ono geslo, ki vživa pri nas največ ljubezen in največ spoštovanja. Konča svoj govor z besedami: "Vaše društvo se je na pravem kraju lotilo dela, začeti hoče pri organiziranju posameznika, in zategadelj me navdaja z nado, da postane v resnici organizacija organizacij. In taki organizaciji organizacij: Na zdar!" — Govor g. dr. Murnika je bil sprejet z velikim navdušenjem in z burnimi živijo! — Na zdar! klici. —

Za njim je govoril g. Magdič v hrvatskem jeziku, omenjajoč, da je konečno vendar le pala mrena iz oči, in so trgovski nastavljeni se zavedli svojih dolžnosti. Priporoča besede: "Napred bračo, složno, s sloganom sve je možno!" — Gospod Souvan, povdarja, da je pri našem občinstvu premožno narodnega ponosa, napije prepotrebni naši bodoči trgovski narodni šoli. — Gosp. J. Noll nazdravi društvo ter mu želi veliko uspeha. — Gospod Fleš govorji o žalostenem materijalnem stanju trgovskih nastavljenih, ki imajo po 4 do 5 učencev in samo jednega trgovskega močnika. Ko se pa učenec izuči, ga skuša prej ko mogoče postaviti na cesto. Tudi temu izkoriscenju nekaterih trgovcev bode ravno do društva naredili konec. Ravno tako trgovskim nastavljenjem veliko škodujejo ženske, ki so po 2 meseca v trgovini in so že komi, ter za mal denar služijo, o trgovini pa seveda niti pojma nimajo. Napije boljši bodočnosti trgovskih nastavljenih. — Gospod Sever naroča odbor, naj se posebno polaga na srce slovenskim potnikom, naj propagirajo za društvo po deželi, in pridobijajo mnogo članov. — Ako omenjam še, da je g. Magdič pozdravil g. Pfeiferja z deželi, in se mu je slednji lepo zahvalil, ter obljubil delovati tudi med kolegi na deželi v prospeh društva, omenil sem na kratko vse točke tega shoda, velevažnega za slovensko trgovstvo. Zlata vredne besede pa naj padejo na rodovitna tla in rodé naj dober sad, katerega bode užival srečnejši trgovski stan v bodočnosti.

Zborovanje, katerega je počastil tudi g. župan Ivan Hribar, ki je bil burno pozdravljen, je trajalo nad dve uri. Bratskemu društvu v Zagrebu poslal se je brzjavni pozdrav. S Štajerskega pa je prišel slediči brzov:

Ptuj: Danes zborujoče društvo "Merkur" tukajšnja slovenska trgovska mladina z veseljem pozdravlja, žeče, da bi ideja ne bila brezuspešna. Živila slovenska trgovina! Živeli vši, ki jo podpirajo! — Skaza, Verčko, Farsky, Tomanjc, Vertnik, Dil, Senčar, Petovar, Jeraus, Mikuš, Lončarič, Hadvedka, Mohorič, Šeligo, Kocmut. J. K.

K proslavi Prešernove stoletnice.

Načelniki tukajšnjih narodnih društev imeli so sinoči v mestni dvorani posvetovanje o podrobnostih nameravane Prešernove slavnosti, zlasti pa o priredbi bakljade, ki se bode vršila v soboto zvečer. Bakljade udeležila se bodo naslednja društva: "Sokol", gasilno društvo, slovensko učiteljsko društvo z deputacijo "Narodne šole" klub slovenskih biciklistov, trgovsko pevsko društvo, pevska društva "Ljubljana" in "Slavec", slov. zidarsko in tesarsko društvo ter krščansko-socialna zveza; sodelovala bode meščanska godba. Na čelu občoda, ki se prične točno ob osmih, vozili se bodo členi kluba slovenskih biciklistov z lampijoni, potem pa sledi ostala društva po starosti. — Predlog, naj bi se k sodelovanju povabila tudi društva iz okolice, ni bil sprejet, ker bodi ta slavnost izključno priredba ljubljanskih društev; pač pa se bodo povabila vsa slovenska društva k slavnosti, ki se priredi povodom odkritja Prešernovega spomenika.

Pozor!

Pazite na legitimacije, da vam jih duhovniki in drugi klerikalni agitatorji ne pouzljajo.

Pazite na glasovnice, da vam jih nasprotniki ne popišejo.

Poučujte ljudstvo, naj klerikalcem ne da glasovnic in legitimacij v roke.

Dnevne vesti.

V Ljubljani, 28. novembra.

— Deželni zbor vojvodine Kranjske je sklican s cesarskim patentom, ki ga prijavlja današnja "Wiener Zeitung" na dan 19. decembra t. l.

— Državnozborske volitve. Uradna "Laibacher Zeitung" prijavlja danes imenik veleposestnikov, ki imajo volilno pravico v veleposestniški kuriji. Vseh volilcev je 91. Kakor znano, pošljejo veleposestniki barona Schwedla in grofa Barbota v državni zbor.

— Tolovajstvo v Gočah pride pred sodnijo. Čitatelji naši se gotovo še spominjajo tolovajskega napada na hišo občespoštovanega goškega župana, g. Žgurja. Ta napad, ki se je zgodil 28. oktobra t. l., je vprizoril in vodil goški kurat, bivši misionar Jožef Ferjančič, jeden tistih faničnih popov, ki bi se morali prav za prav na verigo deti. Sodna preiskava o tem tolovajstvu je dognana, in, kakor čujemo, pride pred sodišče 21 oseb. Na čelu teh obtožencev bo sedel na zatožni klopi duhovnik Josip Ferjančič. Vsi skupaj, tudi duhovnik Ferjančič, so obtoženi radi budodelstva javne nasilnosti, duhovnik Ferjančič pa vrh tega še radi budodelstva zapeljavanja h krivemu pričevanju. Obravnava se bo vršila pred deželno sodnijo v Ljubljani, in tedaj bo prilika o tej stvari obširnejše govoriti.

— Škofovo pastirske pismo za volitve. Radovednež nam piše: Slučajno sem čital „Slovenca“ od sobote, 24. t. m. Kot prilog sem našel pri njem neko „pastirske pismo“ našega prevzvišenega knezoškofa Ijajlanskoga. Citiram iz istega sledeči odstavek. „Kaj pa premili v Kristusu? Kam se boste obrnili? Hočete li še dalje od Boga in Kristusa svojega? Hočete li vi kmetovalci, vi obrtniki in trgovci, hočete li vi delavci še bolj globoko pasti? No, pa dajte glasove možem nasprotnikom in grdlcem slovenskega katoliškega shoda.“ — Tudi ostali obseg tega pisma ne pojasni in ne pove, zakaj da je naš prevzvišeni ravno te stanove citiral, drugih pa še omenil ni. To me je spravilo na misel in vzbudilo v meni radovednost, da povprašam: Kaj pa umetniki, profesorji, učitelji, zdravni, uradniki in še drugi, ki niso kmetovalci, obrtniki, trgovci in delavci, ali so ti stanovi vzvišeni in stojé nad političnimi čenčarijami prevzvišenega? Potem, vi kmetovalci, vi obrtniki in trgovci in vi delavci, poprimiti se za glavo in izračunite sami, koliko duševne vrednosti da imate pri vašem knezoškofu. Ako pa to ne, in ste le še vi vredni, da prevzvišeni z vami spregovori, potem pa — „adijo in zdrava ostani!“ Mi, ki nismo ne kmetovalci, ne trgovci, ne delavci, smo nehaliti biti kristjani, prevzvišeni se za nas več ne zmeni. Kdor zna in vēta pastirski list drugače tolmačiti, naj se oglasi, jaz se dam poučiti.

— Iz Št. Vida nad Ljubljano se nam piše: V sobotni številki „Slov. Naroda“ ste poročali, kako so snedli naši klerikalni „vuditelji“ nekaterim volilcem volilno pravico prav s katoliškim appetitom. A ne samo snedli so volilno pravico, nego tudi dajali so jo kar tako oblastno, kakor bi bil naš klanfar res cesarski namestnik. — Nekemu tukajšnjemu — moškemu so jo dali v peti kuriji in v kmetskih občinah. Dotičnik ni ne mladenič, ker je že malo star za to lepo ime, ne mož ni, ker nima „potentia“, ne obrtnik, ker ne zna nobene obrti, ne kmet, ker nima niti pedi zemlje in ne plačuje ne vinarja davora. A potisnili so ga med volilce, da izkažejo svojo „mož“ in mu poplačajo verno udanost. Tako-le cveto rožice — mežnarjem! Pri nas sploh delajo z ljudmi, da je kar grdo. Kdor ne da volilnega listka klerikalni „gospodi“, ta je očiten brezverec itd. Bore kmet!

— Gornji Grad za Hribarja. V kljub temu, da je klerikalna stranka agitirala že več tednov, da so agitatorji te stranke lažili od hiše do hiše, in da so morali vsi uslužbenci pri grajsčini, ki je last ljubljanskega knezoškofa, glasovati za Žičkarja, je nazadnjaška stranka v peti kuriji propadla za 17 glasov proti narodno-napredni. Živio napredni volilci! Živio Hribar! — Temu poročilo dostavljamo, da je večina vseh volilnih mož za Hribarja.

— Višesodni predsednik grof Gleispach pride jutri 29. t. m. v Celje inspicirat ondotočno okrožno sodišče. Morda pojasni pri ti priliki, čemu je postal 8 nemških avskultantov v Celje, ki so bili nemudoma vpisani v imenik volilcev, ki pa pri sodišču prav ničesar ne delajo.

— Volitve na Primorskem. Klerikalna stranka na Goriškem slepari zdaj tam, kjer nima večine, s tem, da naj se sklene kompromis, da bi tako v obeh kurijah zmagala s svojima kandidatoma. — V Istri se vrše volitve volilnih mož v obče ugodno, žal, da so Slovenci v Pomjanu propadli. — V Trstu kandidira na svojo roko bivši župan dr.

Dompieri, ki ima veliko zastombo in bo gotovo izvoljen.

— Opeharjeni gostilničar. Ko so zadnjič hoteli socialni demokratje zborovati v gostilni pri Bojtu vulgo Auerju pri D. M. v Polju, odpovedal jim je ta zadnji trenotek svojo gostilno, dasi jim je bil prej obljudil, da lahko pri njem zborujejo. K temu ga je nagovarjal poljski kaplan, ki je prišel tisto nedeljo zjutraj k njemu in mu obljudil, da mu bo župnik povrnil vse, kar bo imel izgube. Mož še danes čaka na poplačilo one izgube, a žalibog, župnika z denarjem ni od nikoder. Posebno je Bojt zato hud, ker mu je gostilničar, pri katerem je bil potem shod, povedal, da je imel dobička najmanj 60 K, katerih mu sedaj župnik noče dati. Vrhу tega je moral plačati tudi 42 K kazni, ker ga je socialnodemokratična stranka tožila in je bil Bojt obsojen. Zopet en slučaj „Mice Kovačeve“. Če župnik dosedaj ni plačal, bode nadalje še manj, ker so v soboto zvolili župana proti njegovi volji.

— Slovensko gledališče. Pri si-nočni predstavi „Prodane neveste“ je šele tretje dejanje prodrl do tiste višine, kjer se pravo merilo za našo opero začne. „Izvrsten materijal, ali ne umetniško izkorisčen!“ veljalo je sinoči za prvi dve dejanji, skoraj tako, kot za prvo letošnjo predstavo „Trubadurjevo“. Po devizi „ko nec dober, vse dobro“ je bila sinočna predstava pač dobra, ploskanja je bilo obilo, nekateri momenti kakor točka „pieça d'resistance“ celega večera, divni šesterospev in skoro vse točke, ki jih sta pela g. Orželski in gdč. Noemi so izvrstno uspele. V prvih dveh dejanjih je bil g. Orželski za dve nad vsemi drugimi: a gdč. Noemi se mu je lično pridružila in imela umetniško zaokrožen, lep vspeh. Zbor se je dobro držal. Tudi gdč. Radkiewicz, ki je predstavo lepo osvežila in g. Štamcar sta prišla do vaje. Da pa ostanemo zvesti svojim principom, hočemo tudi proizvajanje te opere natančneje oceniti po prihodnji njeni predstavi. „Prodana nevesta“ je letos posebno dobro zasedena, torej tudi lahko kaj posebno dobrega pričakujemo. Gledališče je bilo zato tudi že dva dni pred predstavo razprodano. Občinstvo je bilo jako animirano in hvaležno.

A.

— Prešernov album 1800—1900. 12. štev. „Lj. Zvona“, ki obsega 10 pol in mnogo ilustracij, je dotiskana in jutri jo dobi knjigovez. Ker se je natisnilo samo 500 iztisov več kakor je naročnikov, naj se zunanjji rodojubi pobrigajo, da dobe to jedino le Prešernu posvečeno krasno literarno delo. Gosp. Bonač napravil je za album posebne, prav okusne platnice.

— Slovensko planinsko društvo se bode korporativno udeležilo slavnostnega obhoda narodnih društev po mestu v spomin stoletnice Prešernovega rojstva v soboto dne 1. decembra, in Prešernovega komersa istega večera v „Narodnem domu“. Pri slavnostni seji dne 2. decembra bode društvo zastopano po večjem odposlanstvu in se bo tudi udeležilo slavnostnih gledaliških predstav. Odbor „Slovenskega planinskega društva“ vabi svoje člane najujudneje, da se dne 1. decembra zvečer ob 1/8. uri zbero pred „Mestnim domom“ in sicer ob vodometu.

— Obrtna zveza vabi vse svoje ča-stite člene, da se povodom Prešernove stoletnice udeleže v soboto, dne 1. grudna slavnostnega sprevoda vseh narodnih društv. — Sestanek ob 1/8. uri zvečer pred „Mestnim domom“.

— Slovenska „Šolska Matica“, ka-tere oklic smo nedavno priobčili, bode imela svoj ustanovni občni zbor, dne 29. dec. v „Mestnem domu“ v Ljubljani. Natančneji dnevni red tega zborovanja se bode v kratkem razglasil. Sodeč po dosedanjih prijavah za pristop, sme se novo društvo nadejati prav obilega števila udov, in sicer ne samo učiteljev na ljudskih šolah ampak tudi srednješolskih profesorjev. Na cesarja Franca Jožefa gimnaziji v Kranju so vsi slovenski profesorji naznani svoj pristop.

— Slovenska umetniška razstava v Zagrebu. Dne 22. decembra t. l. se otvorí v Zagrebu v umetniškem domu slovenska umetniška razstava, katero priredi društvo hrvatskih umetnikov. Odbor slovenskega umetniškega društva je pozval vse znane slovenske slikarje in kiparje, naj se udeleže te razstave, in res se je odzvalo prav lepo število razstavljalcev s precej velikim bro-

jem, novih, še ne razstavljenih del. Zadnji dan, do katerega je možno oddati slike ali kipe, je jutri, četrtek. V petek se odpošije voz za mobilije na kolodvor, da do-spe do 1. decembra v Zagreb.

— Unijatska občina v Slovencih. Ako si se peljal soboto (24. t. m.) z vlakom iz Trsta čez prekrasno bržansko dolino, kjer se prideluje slavno znana bržanka in refošk, kjer je znano romarsko svetišče sv. Jožefa, videl si vas Ricmanje vso v narodnih zastavah. Slišalo se je med strejanjem pritrkovanje zvonov, a zvečer bila je razsvetljava vasi. Kaj to pomeni? Veselje je zavladalo, ker so dobili dekret za prestop k unijatski cerkvi! Praznovali so zgodovinski dan! Ricmanje Log je torej prva unijatska občina v Slovencih s slovenskim bogoslužjem, spadajoča pod škofijo Križevac na Hrvatskem. Bralec se može spominja dopisa v „Edinosti“ (pardon) v „Slov. Narodu“ št. 36 z dne 14. februarja t. l. „Drago bogoslužje!“ Da, da, ljudje dan danes si ne pustijo več staviti uzde na usta, niti se ne dajo v vrčo potiskati. Neki gospod je nekoč rekel: „Mi vam bomo postavili uzdo na usta“. — Ne gre, pa ne gre več!

— Prešernova slavnost v Krškem. V proslavo Prešernove stoletnice bo 2. decembra t. l. zvečer ob 7. uri v novi dvorani gosp. K. Schenerja zabavni večer. Na vsporednu je: Prolog, petje, godba in tom bola v korist Prešernovemu spominku. Vstopnina 30 kr.

— Tiskovna pravda. V petek ima celjska „Domovina“ poročno obravnavo. Tožita jo brežiška branilnica in brežiški notar Wiesthaler.

— Slovensko gledališče v Celju. V nedeljo dne 2. decembra se vprizori v veliki dvorani „Narodnega doma“ v Celju igrokaz „Na Osojah“. Začetek ob 7. uri.

— Akademično tehnično društvo „Triglav“ v Gradcu priredi 1. decembra t. l. v dvoranah „zum wilden Mann“ v spomin 100letnice Prešernovega rojstva Prešernov večer z bogatim vzporedom.

— Obesil se je 50letni posestnik Jožef Mavec z Dolenjega vrha v litijskem okraju.

— Brzjavni in telefonski promet meseca oktobra 1900. Na c. kr. brzjavnih postajah tržaškega poštnega ravnateljstva bilo je meseca oktobra 1900, in sicer na Primorskem oddanih 54.034 došlih 61.050, tranzitujočih 157.226, skupaj 272.310 brzjavk; od teh jih odpada na Trst sam: oddanih 37.476, došlih 41.567, tranzitujočih 144.500, skupaj 223.543 brzjavk; na Kranjskem oddanih 8.458, došlih 10.328, tranzitujočih 16.256, skupaj 35.042 brzjavk. V interurbannem telefonskem prometu bilo je v isti dobi: v Trstu 2403, v Opatiji 421, v Pulju 140 in v Ljubljani 298 pogovorov; v lokalnem prometu govorilo se je: v Trstu 290.000krat, v Pulju 7132krat, v Gorici 5580krat, v Opatiji 2628krat in v Ljubljani 21.730krat.

— S kozla je padel včeraj popoludne na Žabjeku fijakarski hlapec A. St., tako se ga je bil nalezel. Vzlio pjanosti je potem še vozil po mestu in je na Poljanski cesti zapeljal na hodnik. Ljudje, ki so videli, da fijakar ni za vožnjo, so poklicali policajo, da ga je odstranil.

— Nagloma je umrl uradnik v kurilnici na južnem kolodvoru, g Windisch. Zadela ga je menda kap.

— Konj je udaril danes dopoludne na Bleiweisovi cesti hlapca Gregorja Gregorča. Hlapec je peljal majhnega, pa prav živega konjčka za uzdo po cesti.

— Ponesrečil je na kolodvoru v Št. Petru na Krasu sprevodnik Zitterschlager. Padel mu je zabo na nogo in ga precej poškodoval.

— Nogo izvinil si je v Streliških ulicah mestni delavec Franc Janežič.

* Vlak je rešil hrvatski kmet Ante Joković. »Nar. List« poroča, da se je Joković te dni ponoči vračal iz Lukšića v Labin. Deževalo je silno. Blizu Labina je voda odtrgala nasip železniške proge, tako da je železni tir visel v zraku. Joković je tekel po groznom blatu, v katerega se je udiral do kolen, vlaku nasproti ter mahal z bakljo, katero je dobil v neki pazniški hišici. Nasip je bil na mnogih mestih podkopan in nevarnost za vlak je bila velikanska. V največji nevarnosti pa je bil tudi Joković sam, ker

je zašel sredi proge v tako blato, da se ni mogel iz blata dolgo izkopati ter bi ga bil vlak kmalu povozil. V skrajnem hipu pa je strojvodja zapazil Jokovićev bakljo ter ustavil vlak. Na vlaku je bilo razen železničarjev 36 potnikov, ki bi se bili gotovo ponesrečili.

* Evropska kultura na Kitajskem. Sin nekega meščana v Nienburgu je pisal 1. oktobra pismo, v katerem pravi: »Res ni veselo gledati, kako se Kitajci kaznujejo, ali saj so to zaslужili. V luki Taku, kjer so nas izkrcali, so bile vse hiše pred mestja porušene. Tu so ležali Rusi, ki so bili do nas jako prijazni. Prvo noč smo morali prebiti pod prostim nebom, drugega jutra pa smo se odpeljali z železnicu v Tsientsin. Vozili smo se skozi pusto, brez drevesno deželo, v kateri so bile vasi močno porušene. Ko smo marširali skozi mesto, smo prišli mimo japonskih, angleških in ruskih straž, mimo katerih smo stopali v paradnem koraku, kar je napravilo najboljši vtisk. Toda tudi tukaj je bilo strašno. Vsa lepa poslopja so podrtine. Več tisoč Kitajcev je brez strehe. In potem jih nihče ne prijema z rokavicami, zlasti Rusi ne, ki so jih premagali že čestokrat. Jemo tu prav dobro. Častniki jedo v poganskem svetišču, kamor pri-demo pozneje še mi. Prej pa se mora napraviti prostor, ker ondi leži najmanj še 500 mrtvev. Tu sežgo vsak dan 4—5 mrtvih Kitajcev. Minoli teden so pokopavali Rusi nekega častnika. Več Kitajcev je stalo poleg, in eden se je začel smejeti. Tedaj se je obrnil neki Rus ter udaril z lopato Kitajca po glavi, da je padel. Nekdo ga je potem sunil z nogo, da je padel v jamo. Potem so jo zasuli. (Kitajec je bil torej živ pokopan!) »Rusi naredé vse kratko«. — »Angermünder Ztg.« pa je prinesla tole pismo z dne 5. okt.: »25. avgusta, prvo nedeljo v Pekinu, smo imeli ne-deljsko delo. Admirali so nas, ker je vdrla tolpa boksarjev v naše predmestje ter plenila neko hišo. Odšli smo tja z nasajenimi bajoneti. Ujeli smo 83 mož. Zvezali smo jih za kite skupaj in biči so živili neprestano po golih telesih. Potem smo jih peljali v taborišče, kjer so si morali izkopati lastni grob in vanj zabiti dva kola. V dveh oddelkih smo jih zvezali za kite in postrelili. Devet majnih Kitajcev smo izpustili, a morali so zasuti grob, potem smo jih pre-tepli s palicami in jim odrezali kite.«

Telefonska in brzjavna poročila.

Dunaj 28. novembra. Uradni list prijavlja cesarski patent, s katerim se sklicujejo deželni zbori, in sicer so sklicani dalmatinski na 10., češki in dolenjeavstrijski na 12., gornjeavstrijski, solnograški, štajerski, koroški, bukovinski, moravski, šlezijski, tirolski, goriški, predarški in tržaški na 17., gališki na 18. in kranjski na 19. decembra t. l.

Praga 28. novembra. Izvrševalni odbor mladočeške stranke je sklical zaupnike iz cele dežele na dan 16. decembra v Prago. Isti dan bo v Brnu shod čeških zaupnih mož z Moravske.

Praga 28. novembra. „Narodni Listy“ poročajo, da sta mandata dosejanjih, Čehom posebno nasprotnih poljskih poslancev Rutowskega in Lewickega v največji nevarnosti. Jeden teh dveh je poslal svojo ženo k neki dami, ki je v ozkih zvezah s Körberjem, naj bi ministrski predsednik prisilil namestnika Pininskega, da pomore kandidatu do mandata. Ker pri tej dami ni bilo nič opraviti, šla je kandidatova žena nad drugo damo, ki ima tesne zveze s Pininskim, pa tudi tam ni ničesar opravila.

Bruselj 28. novembra. V nekem polku se je zasledila anarhistična zaraota. 20. vojakov je bilo aretiranih. Ti so priznali, da so nameravali umoriti višje častnike in župana.

London 28. novembra. Listi trde, da je nekje na Kitajskem prišlo do boja med Francozi in Angleži. Francozi so zasedli večje ozemlje pri Tientsinu, in po lepkah razglasili, da ostane to ozemlje trajno podvrženo njihovi jurisdikciji.

London 28. novembra. Francozi so zasedli večje ozemlje pri Tientsinu, in po lepkah razglasili, da ostane to ozemlje trajno podvrženo njihovi jurisdikciji.

Avstrijska specijaliteta. Na želodcu boleha-jočim ljudem priporočati je porabo pristnega „Moll-ovega Seidlitz-praška“, ki je preskušeno domače zdavilo in vpliva na želodec krepilno ter pospešilno na prebavljenje in sicer z rastocim uspehom. Škatljica 2 K. a. v. Po poštnem povzetju razposiljata zdravilo vsak dan lekar nar A. MOLL, c. in kr. dvorni zagalatelj, DUNAJ, Tuchlauben 9. V lekar-nah na deželi zahtevati je izrecno MOLL-ov pre-para, zaznamovan z varnostno znamko in s pod-pisom.

5 (11-11)

Umrli so v Ljubljani:

Dne 24. novembra: Franja Žagar, delavčeva žena, 42 let, Martinova cesta št. 60, je utonila. — Fran Kozina, kurjač, 33 let, Marije Terezije cesta št. 20, jetika.

Dne 25. novembra: Jožefa Hafner, posestnikova hči, 8 mes., Cesta na južno železnico št. 1, pljučnica.

Dne 26. novembra: Elizabeta Szillich, železniškega uradnika vdova, 63 let, Študentovske ulice št. 2, mrtvoudu.

V deželnih bolnicah:

Dne 24. novembra: Marijana Herman, gostija, 51 let, otrpenjenje srca.

Dne 25. novembra: Ivan Pance, delavec, 51 let, jetika.

V hiralnicah:

Dne 23. novembra: Elizabeta Kukec, gostija, 80 let, pljučnica.

Meteorologično poročilo.

Vlakna nad morjem 806,2 m. Srednji sračni tlak 736,0 mm.

Nos.	Čas opa-zovanja	Stanje baro-metra v mm.	Tempera-tura v °C	Vetrovi	Nebo	Predvina-vanje v 24 urah
27.	9. zvečer	733,9	13 sl. svzvod	meglja		
28.	7. zjutraj	732,2	-0,5 sl. jzahod	meglja		50 mm
.	2. popol.	730,4	12 sl. sever	oblačno		

Srednja včerajšnja temperatura 21°, normale: 11°.

Dunajsko borze

dne 23. novembra 1900.

Skupni državni dolg v notah	98 05
Skupni državni dolg v srebru	97 65
Avstrijska zlata renta	115 95
Avstrijska kronska renta 4%	98 30
Ogrska zlata renta 4%	115 20
Ogrska kronska renta 4%	90 75
Avstro-ogrške bančne denarice	1692 -
Kreditne delnice	663 50
London vista	240 50
Nemški drž. bankovce za 100 mark	117 62 1/4
20 mark	23 52
20 frankov	19 17
Italijanski bankovci	90 70
C. kr. cekini	11 34

Prekuharska obrta

(Aus Koch) (2438-2)

se odda do 1. decembra t. l. v najem.

Vpraša naj se Florijanske ulice št. 36.

Poštna in brzjavna upraviteljica

še službe.

Ponudbe pod „št. 200“ upravnemu

„Slov. Naroda“. (2446-1)

Hiša

št. 138 v Spodnji Šiški proda se iz proste roke za 3800 gld. (2430-2)

Renski kupci naj se obrnejo do lastnika Janeza Babnik-a v Spodnji Šiški št. 40.

Oklic.

Prostovoljna dražba vina

v Maibergu in Podlehniku blizu Ptuja.

Po predlogu varstva Gregoričevih otrok se bode prostovoljna sodniška dražba vsega letnega vinskega pridelka, obstoječega iz 285 hl haložkega vina, prav dobre vrste, vršila, in sicer v kleti na marofu v Maibergu se nahajajočih 250 hl

dné 10. decembra 1900

začetek ob 1/11. ura dopoludne na licu mesta v Maibergu, in onega v kleti gospodske hiše v Podlehniku se nahajajočega po 35 hl

dné 11. decembra 1900

ob 11. ura dopoludne na licu mesta v Podlehniku.

Vino se bode po 20 kr. = 40 h. liter izklicalo, in sicer le po polovnjakih (à 283 litrov) brez droži oddalo; pod tem zneskom, oziroma pod to mero se ne prodaja.

Posodo, katera mora po predpisu meroskušena biti, morajo kupci seboj pripeljati. Največja ponudba se ima v gotovem izplačati, in sicer po polovica takoj pri domiku, druga polovica pa pri prenosu vina, kateri se ima najpozneje v 8 dneh po dražbi vršiti.

Pri pretakanju vina se bode tudi načančno število litrov določili.

% ubožni doklad imajo kupci plačati.

C. kr. okrajna sodnija v Ptiju odd. I.

dne 22. novembra 1900.

(2441)

Ces. kr. avstrijske državne železnice.

Izvod iz voznega reda

veljaven od dne 1. oktobra 1900. leta.

Odhod iz Ljubljane juž. kol. Proga čez Trbiž. Ob 12. uri 5 m po noči osobni vlak v Trbiž, Beljak, Celovec, Franzensfeste, Ljubno; čez Selzthal v Aussee, Solnograd; čez Klein-Reifing v Steyr, v Linc na Dunaj via Amstetten. — Ob 7. uri 17 m zjutraj osobni vlak v Trbiž, Pontabel, Beljak, Celovec, Franzensfeste, Ljubno, čez Selzthal v Solnograd, Inomost, čez Amstetten na Dunaj. V oktobru in aprili ob deljah in praznikih v Lincu. — Ob 11. uri 51 m dopoldne osobni vlak v Trbiž, Pontabel, Beljak, Celovec, Ljubno, Selzthal, Dunaj. — Ob 4. uri 2 m popoldne osobni vlak v Trbiž, Beljak, Celovec, Franzensfeste, Ljubno, čez Selzthal v Solnograd, Lend-Gastein, Zell ob jezeru, Inomost, Bregenc, Curih, Genevo, Pariz; čez Klein-Reifing v Steyr, Linc, Budejvice, Plzen, Marijine vare, Hebr, Franzove vare, Karlove vare, Prago, Lipsko, Dunaj via Amstetten. — Proga v Novo mesto v Kočevje. Osobni vlaki: Ob 6. uri 54 m zjutraj, ob 1. uri 5 m popoldne, ob 6. uri 55 m zvečer. Prihod v Ljubljano juž. kol. Proga iz Trbiža. Ob 5. uri 15 m zjutraj osobni vlak z Dunajem via Amstetten, Lipskoga, Prage, Francovih varov, Karlovinih varov, Heba, Marijinh varov, Plzna, Budejovic, Solnograda, Lince, Steyra, Aussee, Ljubna, Celovca, Bejžana Franzensfeste. — Ob 11. uri 16 m dopoldne osobni vlak z Dunajem via Amstetten, Karlovinih varov, Heba, Marijinh varov, Plzna, Budejovic, Solnograda, Lince, Steyra, Pariza, Geneve, Curiha, Breganca, Inomosta, Zella ob jezeru, Lend-Gasteina, Ljubna, Celovca, Št. Mohorja, Pontabla. — Ob 4. uri 38 m popoldne osobni vlak z Dunajem, Ljubna, Selzthal, Beljaka, Celovca, Franzensfeste, Pontabla. — Ob 8. uri 51 m zvečer osobni vlak z Dunajem, Ljubna, Beljaka, Celovca, Pontabla. V oktobru in aprili ob deljah in praznikih v Lincu. — Proga iz Novega mesta in Kočevja. Osobni vlaki: Ob 8. uri in 21 m zjutraj, ob 2. uri 32 m popoldne in ob 8. uri 48 m zvečer. — Odhod iz Ljubljane drž. kol. v Kamnik. Ob 7. uri 28 m zjutraj, ob 2. uri 5 m popoldne, ob 6. uri 50 m zvečer. — Prihod v Ljubljano drž. kol. iz Kamnika. Ob 6. uri 49 m zjutraj, ob 11. uri 8 m dopoldne, ob 6. uri 10 m zvečer.

Ob 100letnici Prešernovega rojstva

Dr. Gojmir Krek

Pod oknom

(2433-3)

Spreten

knjigovodja in korespondent

v slovenskem, hrvatskem, nemškem in italijanskem jeziku, išče službe. (2435-2)

Naslov pove upravnostvo „Slov. Nar.“

V bližini justične palače

odda se

(2445)

večje stanovanje

pripravno osobito za odvetniško pisarno.

Kje? pove upravnostvo „Slov. Nar.“

Izredna špecijaliteta!

Ljutomerčan iz Strmeca

letnik 1886!

Se dobi v butikkah pri

Edmund Kavčič-u

v Prešernovih ulicah, nasproti glavnega pošti.

lekarnarja Piccolija

Malinčev sirup
v Ljubljani
se prjeva kar najskejnejše iz dišečih gorskih malinovih jagod v srebrnem sokom, ki je v prodaji, in je navadno umetno prirjen, imajoč v sebi zdravju skodljive snovi in bakterije.

Steklenica z 1 kilo vsebine, pasterizovana, cena K 130. Razpoljila se tudi v pletenih steklenicah po 10, 20 in 40 kilogram, ter se 1 kilo zaračuni z K 1'10, 100 kilogram. = 100 kron. (1368-16)

Plečena steklenica s 3 kilogrami vsebine pošlje se franko po vsi avstro-ogrških monarhij proti povzetju z K 5-30.

Nihalne ure z glasbo

so poslednja novost v izdelovanju ur. Te francoske miniaturne ure na nihalo so 69 cm dolge, omarica, nastančno po podobi, je iz orehovega lesa, fino politirana, z bogato pozlačenimi fantazijskimi obrobki in umetljeno izrezanim nastavkom, in igrajo vsako uro najlepše koračnice in plese. Cena s prevoznim zabojem samo 9 gld. Ista uro brez glasbe, a z bitjem, vsake pol ure in cele ure bijočim, s prevoznim zabojem samo 6 gld.

Te nihalne ure niso samo zajamčeno na minutno idoče, nego so tudi vsled svoje zares krasne izdelave jako lep in eleganten pohištven komad. Razpoljilje se le proti povzetju. Neugajajoče se vzame nazaj in se denar vrne, torej ni nobenih rizik. — Velik Ilustrovani cenik o urah, veržičah in prstanah i. t. d. brezplačno in franko.

Josip Spiering, Dunaj,
1977 I. Bez., Postgasse Nr. 2. 10 a

Zaradi opustitve trgovine je lepa, novo zidana

hiša v Spodnji Šiški

v kateri se uspešno izvršujeva gostilniška obrta in specerijska trgovina, takoj z vsem fundus instructusom po primerni ceni in **jako ugodnih pogojih**

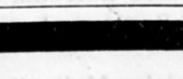
na prodaj.

Ta hiša daje prav dobre obresti, je urejena za izvrševanje mesarije in prekajevalstva, ima lep hlev, magacin, prekajevalnico, klavnico itd. Tudi se dá v najem ali se proda samo mesarija.

Več pove lastnik

Jožef Seidl

v Spodnji Šiški št. 150 pri Ljubljani.

Smyrna-preproge

so ravnokar došle!

2 metra široke in 3 metre dolge 5 gld. 90 kr.

Konrad Schumi & Comp.

Prešernove (Slonove) ulice št. 1.

(2444-1)

Nakup in prodaja
vseh vrst rent, državnih papirjev, zastavnih
pisem, srečk, novcev, valut i. t. d. po najkulant-
nejših pogojih. (1877-84)

Zavarovanje proti kurzni izgubi.

Promese k vsem žrebanjem.

</